

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa K. M.
przeciwko S. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 czerwca 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Ł.
z dnia 19 kwietnia 2016 r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2016 r., sygn. akt VII Pa (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. – w sprawie z powództwa K. M. przeciwko S. Spółce z o.o. w W. o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych – oddalił apelację podwoda od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. z dnia 29 grudnia 2015 r., sygn. akt XI P (...), oddalającego powództwo.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W ocenie autora skargi oczywista zasadność skargi wynika z tego, że: „Wydane w sprawie orzeczenie pozostaje w sprzeczności z dotychczasową linią orzecniczą Sądów, w tym Sądu Najwyższego

/choćby z dnia 17 marca 2015 roku, sygn. akt I PK (...). Wskazać bowiem należy, że ustalenia Sądu Rejonowego w Ł., XI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, a w ślad za nimi ustalenia Sądu Okręgowego w Ł., VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odnośnie wykonywania tożsamej rodzajowo pracy, za pomocą tego samego sprzętu/broni, samochodu, munduru, identyfikatora przy obowiązywaniu grafiku obejmującego co najmniej 240 godzin pracy w danym miesiącu częściowo na rzecz pracodawcy a częściowo – w wymiarze przekraczającym normatywny wymiar czasu pracy w danym miesiącu na rzecz zleceniodawcy, będącymi spółkami z jednego holdingu – grupy kapitałowej nie stanowi obejścia przepisów prawa pracy w zakresie nieważności pozornych i przez to nieważnych umów cywilnoprawnych, których zawarcie warunkowało możliwość świadczenia pracy na rzecz pracodawcy. Ocena czy umowa zlecenia zawarta ze spółką zależną, tj. S. w celu obejścia prawa art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. (przepisów o wynagrodzeniu za pracę w godzinach nadliczbowych w spółce dominującej) wymaga dokonania wykładni art. 3 k.p. i art. 22 § 1 k.p. z uwzględnieniem „konceptu przebicia zasłony korporacyjnej” (*piercing the corporate veil*), co w niniejszej sprawie nie zostało uczynione ani przez Sąd I ani II instancji, zostało to pominięte a poniższe ustalenia mają istotne znaczenie dla ustalenia zasadności zgłaszanego przez powoda roszczenia o zapłatę dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych według stawki godzinowej ustalonej z pracodawcą a nie wynikającej z umowy o pracę”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności

wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam

zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Autor rozpatrywanej skargi – w próbie wykazania oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej – przedstawia twierdzenie o sprzeczności zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z „dotychczasową linią orzecniczą Sądów...” w tym „choćby” z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2015 r., I PK 179/14. Brakuje w uzasadnieniu wniosku – poza tylko sygnalizacją twierdzonej sprzeczności – odpowiedniego wywodu zawierającego argumentację, którą autor skargi wykazałby sprzeczność analiz interpretacyjnych wskazanych przepisów prawa ze stanowiskiem powołanego wyżej judykatu Sądu Najwyższego I PK 179/14, argumentacji wskazującej na walor oczywistej zasadności rozpatrywanej skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Uzasadnienie wniosku ignoruje zasadnicze ustalenia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Ł. w zakresie oceny zasadności dochodzonego w sprawie przez powoda roszczenia. Sąd drugiej instancji uznał, że powód nie udowodnił okoliczności dokonania z pracodawcą ustaleń co do kwoty za godzinę pracy 10,50 zł, a następnie 11 zł. W ocenie Sądu drugiej instancji Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił materiał dowodowy ustalony na podstawie opinii biegłego. Z opinii tej jednoznacznie wynika, że kwoty otrzymane przez powoda przelewem na rachunek bankowy z tytułu należności z umowy o pracę i z umowy zlecenia pokryły w pełni jego roszczenie w zgłoszonym kształcie. W żadnym z miesięcy, w jakich powód pracował w pozwanej spółce, z wysokości otrzymanego przez niego wynagrodzenia, przy zaliczeniu wypłat także ze zlecenia, nie wynika, iż

obowiązywała go stawka godzinowa we wskazywanej przez stronę powodową wysokości. Biegły dokonał analizy wypłaconych przez pozwaną powodowi kwot zarówno w wariantcie przyjęcia obowiązywania umowy zlecenia, jak i uznania, że umowa ta była pozorna i strony łączyła wyłącznie umowa o pracę. Biegły wskazał, że w żaden sposób z kwot przelewów netto przy przyjęciu wskazanych stawek nie wynikają ilości godzin wskazane przez powoda. Opinia została sporządzona wariantowo, a Sąd pierwszej instancji szczegółowo i wyczerpująco uzasadnił brak podstaw do przyjęcia innego wyliczenia dodatków za nadgodziny, niż od wynagrodzenia na jakie strony umówiły się w pisemnej umowie o pracę. Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że powód otrzymał wynagrodzenie według stawki, jaka znalazła się w zawartych przez powoda umowach. Powód nie wykazał w sposób jednoznaczny, stanowczy i przejrzysty, że kiedykolwiek kwestionował wobec pracodawcy wysokość otrzymywanego wynagrodzenia za pracę.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.